

ved at anerkende Foretagelsen af Ligbrænding paa dette Grundlag, hvorved bemærkes, at den svenske, norske og finske Ligbrændingslov tillader, at Ligbrænding foretages paa Grundlag af et af den afdøde mundtlig udtalt Ønske.

Medens Kredsen af Personer, der i Medfør af Punkt 1, 3. og 4. Stk. med Retsvirkning kan rejse Indsigelse imod en af afdøde afgivet Erklæring om Ligbrænding, er i Overensstemmelse med de gældende Regler, foreslaas det, at Indsigelse af de paagældende kun kan fremsættes i den i Bestemmelserne anførte Orden.

I Punkt 2 foreslaas, at Ligbrænding skal kunne finde Sted, naar den afdøde ved sin Død var Medlem af en Ligbrændingsforening i Henhold tilegen Indmeldelse. I dette Tilfælde kan der ikke være nogen fornuftig Tvivl om, at det har været afdødes Ønske, at hans Lig skal brændes, saaledes at Krav om yderligere Dokumentation for dette Ønske maa anses for upaakrævet. En saadan Bestemmelse er da ogsaa optaget baade i den norske og den svenske Ligbrændingslov. Hvor det drejer sig om Børn under 18 Aar, har man ment at kunne overlade til Indehaveren af Forældremyndigheden at træffe Bestemmelse om deres Indmeldelse i en Ligbrændingsforening, dog at det er en Forudsætning for Foretagelsen af Ligbrænding, at den afdøde ikke efter sit 15. Aar har tilkendegivet Ønsket om, at hans Lig ikke skal brændes.

I Punkt 3 foreslaas, at der aabnes Adgang for den afdødes nærmeste efterladte til at træffe Bestemmelse om Ligbrænding i Tilfælde, hvor afdøde ikke vides at have udtalt sig derimod. Justitsministeriet maa anse Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse for naturlig, hvorved bemærkes, at baade den svenske, den norske og den islandske Ligbrændingslov inddholder Hjemmel for Foretagelse af Ligbrænding under

disse Omstændigheder. Det foreslaas dog, at Ligbrænding ikke skal kunne foretages i Henhold til de efterladtes Bestemmelse, naar en af de bestemmelsesberettigede fremsætter Indsigelse herimod, ligesom det er en Forudsætning, at den afdøde ikke efter sit 15. Aar har tilkendegivet Ønsket om, at hans Lig ikke skal brændes.

Bestemmelsen i Punkt 4 er affattet i Overensstemmelse med § 2 sidste Stk. i den gældende Lov om Ligbrænding.

Til § 3.

Det foreslaas, at Lægens Erklæring om, at der efter hans Skøn ikke er nogen Grund til Mistanke om, at Døden er forårsaget ved en Forbrydelse, indgaar som Led i Dødsattesten, saaledes at Besværet og Omkostningerne ved Udfærdigelsen af en særlig Attest undgaas.

Til § 4.

I Henhold til Bestemmelsen i § 24, 2. Stk. i Lov Nr. 282 om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde m. v. af 30. Juni 1922 kan det i Kirkegaardsvedtægterne bestemmes, at enhver Grav skal henligge urørt i mindst 30 Aar efter Begravelsen, og Fredningstiden er, hvor saadan Bestemmelse ikke er truffet, 20 Aar. Da denne Bestemmelse delvis er begrundet i hygiejniske Hensyn, som ikke gør sig gældende, hvor Ligbrænding har fundet Sted, foreslaas det, at Fredningstiden, hvor Asken er begravet paa en Kirkegaard, fastsættes til 10 Aar. Iøvrigt har man i Lovforslaget opretholdt de hidtil gældende Regler om Anbringelse af Asken, idet man dog foreslaar, at der gives Justitsministeren Hjemmel til at tillade, at der forholdes med Asken paa anden sømmelig Maade end i Loven foreskrevet, — f. Eks. Nedsenkning i Havet —; forsaavidt der foreligger et bestemt udtalt Ønske herom fra den afdøde.